

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, bytem M. 189, zastoupený JUDr. Vladimírem Muzikářem, advokátem se sídlem Havlíčkova 13, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti: **I. Ing. P. O.**, bytem M. 165, a **II. Ing. M. O.**, bytem M. 185, oba zastoupeni Mgr. Liborem Špundou, advokátem se sídlem Masarykova 41, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2015, č.j. KUOK 46592/2015, sp. zn. KÚOK/31321/2015/OSR/7515,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Osoba zúčastněná na řízení I. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

V. Osoba zúčastněná na řízení II. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2015, č.j. KUOK 46592/2015, sp. zn. KÚOK/31321/2015/OSR/7515, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 17.2.2015, č.j. PVMU 20804/2015 61, sp. zn. SÚ/2315/2014-Gre, o umístění stavby „Oplocení“ na pozemcích parc. č. 2439/2, 2441/1 a 2444/3 v katastrálním území Mořice, vydané podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, a správní řízení bylo zastaveno.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce s odkazem na § 66 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), namítá, že důvodem pro zastavení řízení o žádosti může být toliko překážka litispendence upravená v § 48 odst. 1 zákona správního řádu, nikoli však překážka věci pravomocně rozhodnuté upravená v § 48 odst. 2 správního řádu.

S odkazem na § 78a odst. 8 stavebního zákona a § 116 odst. 6 stavebního zákona žalobce argumentuje tak, že se neztotožňuje s výkladem žalovaného, že na veřejnoprávní smlouvu o umístění a provedení stavby se musí nahlížet jako na jeden celek (i když veřejnoprávní smlouva řeší několik stavebních objektů, tj. samostatných staveb ve smyslu stavebního zákona) a její právní účinky ve vztahu k dílčím stavbám nemohou zaniknout za situace, kdy byl zahájen povolený soubor staveb.

Žalobce uvádí, že specifikum veřejnoprávní smlouvy spočívá v tom, že stavebník není povinen stavbu na základě veřejnoprávní smlouvy provést, tudíž je oprávněn ji nerealizovat. Toto specifikum pak zohledňuje institut upuštění od záměru. Tento institut se nedotýká práv ostatních účastníků veřejnoprávní smlouvy, kteří by jinak byli účastníky správního řízení. Jinými slovy nemohou si vůči stavebníkovi nárokovat, aby stavbu skutečně provedl.

To nepochybně platí i v případě, kdy povolení, které může být nahrazeno veřejnoprávní smlouvou, upravuje soubor staveb. Stavebník není povinen realizovat všechny objekty souboru staveb, ale naopak jen některé z nich.

Žalobce poukazuje na to, že § 78a odst. 8 a § 116 odst. 6 stavebního zákona neobsahují zákaz omezení rozsahu upuštění od záměru. V takovém případě je nutno

vůči jednotlivci uplatnit ústavní premisu, že každý může činit, co není zákonem zakázáno. Účelem vymezení „souboru staveb“ je zjednodušení projednání více staveb, nicméně každá stavba ze souboru staveb je samostatnou stavbou.

Žalobce též s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 3 As 18/2011-117, akcentuje zásadu dispoziční. Podle žalobce lze *argumentum ad absurdum* dospět k závěru, že přestože stavebník není povinen stavbu na základě veřejnoprávní smlouvy provést, zůstane veřejnoprávní smlouvou vázán, což by mu znemožnilo provést každou další stavbu, a to s ohledem na překážku věci rozhodnuté.

Žalobce uvádí, že stavebník může omezit rozsah upuštění od záměru pouze ohledně některých dílčích staveb, s jejichž realizací dosud nezapočal. Veřejnoprávní smlouva tedy nemůže ve vztahu ke stavbám oplocení a skladu znamenat překážku věci rozhodnuté z důvodu pozbytí účinnosti části veřejnoprávní smlouvy, pokud jde o tyto stavby.

Tím, že žalovaný provedl nesprávný výklad a v jeho důsledku zrušil územní rozhodnutí stavebního úřadu a zastavil řízení, podstatně žalobce zkrátil na jeho právech.

V replice k vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení žalobce uvedl, že setrvává na své argumentaci a poukazuje na to, že stavbu rodinného domu provedl o pouhých 14 cm vyšší, což nyní řeší v řízení o dodatečném povolení stavby. Podstatně větší rozpor je ve výškovém osazení stavby osoby zúčastněné na řízení II., která je rovněž předmětem řízení o dodatečném schválení stavby. Žalobce důrazně odmítá, že by ignoroval práva sousedů či do nich jakkoli nepřiměřeně zasahoval. Pokud jde o stékání vod na sousední pozemek, tato záležitost je již dávno vyřešena zřízením trativodu a pokud jde o imateriální imise, ty zcela odpovídají tomu, že se domy nacházejí v obci.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí; na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření důvodnost žaloby odmítá s tím, že stavební úřad územním rozhodnutím umístil stavbu „Oplocení“ z východní strany s podezdívkou z betonových pohledových tvárnic s hliníkovou výplní, o celkové délce 100 m, včetně vstupní branky a posuvné vjezdové brány, přímo v místě, kde byla stavba oplocení (objekt F3 „ohradní oplocení parcely“) umístěna na základě veřejnoprávní smlouvy ze

dne 3.6.2010, sp. zn. OS/2081/2010/Mrk, č.j. MUNNH/2085/2010/Mrk, která nahrazuje územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení.

S odkazem na zásadu právní jistoty a materiální právní moci, z nichž vyvěrá závaznost pravomocného rozhodnutí nejen pro správní orgán, který jej vydal, ale i pro ostatní správní orgány, žalovaný zdůrazňuje, že pokud byla stavba oplocení umístěna veřejnoprávní smlouvou, nelze navrhovanou stavbu znovu umisťovat novým územním rozhodnutím.

Pokud jde o oznámení žalobce o tom, že upouští od záměru stavby oplocení (objektu F 03 dle veřejnoprávní smlouvy), tak žalovaný poukazuje na skutečnost, že se stavební činností podléhající příslušnému povolení (tu veřejnoprávní smlouvě) už bylo započato, neboť byla provedena novostavba rodinného domu včetně jeho napojení na technickou a dopravní infrastrukturu. Na příslušné stavební povolení, stejně jako na veřejnoprávní smlouvu je nutno nahlížet jako na jeden celek. Stavební úřad měl správně žádost žalobce projednat jako změnu veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 78a odst. 8 a § 116 odst. 6 stavebního zákona, a to na základě dohody stavebního úřadu a žadatele nebo projednání změny stavby před jejím dokončením podle § 118 stavebního zákona.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Shrnutí stanovisek osob zúčastněných na řízení

Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření shodně uvádějí, že se ztotožňují se závěry žalovaného ohledně existence překážky věci rozhodnuté, a to s ohledem na existenci veřejnoprávní smlouvy ze dne 30.6.2010. Dále zdůrazňují, že žalobce navrhoval provedení stavby jinak, než jak ji odsouhlasili v rámci řízení o uzavření veřejnoprávní smlouvy. Také jiné již žalobcem postavené stavby (zejména rodinný dům, komunikační připojení, sjezd a garáž) byly postaveny v rozporu s veřejnoprávní smlouvou a žalobce svojí žádostí o vydání územního rozhodnutí hodlal závažný a nezákonný stav nadále prohlubovat.

Pokud jde o jednotlivé stavební objekty dle veřejnoprávní smlouvy, ty lze sice provádět mimo uvedené pořadí, nicméně tvoří jeden funkční celek a jsou zahrnuty do jedné stavby. Dispoziční zásadu, na niž se žalobce odvolává, nelze interpretovat tak extenzivně, jak činí žalobce. Není přípustné, aby poté, co byla žalobci na základě předchozích souhlasů osob zúčastněných na řízení veřejnoprávní smlouvou povolena stavba, ji jednostranným prohlášením zrušil a posléze změnil. Osoby zúčastněné na řízení dále poukazují na to, že ač dne 21.5.2014 oznámil žalobce upuštění od záměru postavit objekty F02 a F03, ve skutečnosti začal tyto objekty dne 2.6.2015 budovat.

Osoba zúčastněná na řízení II. se dále ohrazuje proti tomu, že by porušila podmínky stavebního povolení pro svůj dům, který již byl postaven a zkolaudován a jeho výšková úroveň byla výchozím bodem pro stavbu žalobce.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad vyhověl žádosti žalobce ze dne 17.10.2014 a vydal rozhodnutí o umístění stavby „Oplocení“ z betonových pohledových tvárníc s hliníkovou výplní o celkové délce 100 m, včetně vstupní branky a posuvné vjezdové brány, na pozemcích parc. č. 2439/2, 2441/1 a 2444/3 v katastrálním území Mořice. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil.

Podle § 48 odst. 2 správního řádu lze totéž právo přiznat nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

Podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1 tohoto zákona.

Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.

Podle § 78a odst. 1 stavebního zákona může stavební úřad uzavřít se žadatelem veřejnoprávní smlouvu o umístění stavby, o změně využití území a o změně vlivu užívání stavby na území, která nahradí územní rozhodnutí. Veřejnoprávní smlouvu nelze uzavřít v případě záměru, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí.

Podle § 78a odst. 8 stavebního zákona pozbývá veřejnoprávní smlouva účinnosti dnem, kdy stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od záměru, ke kterému se veřejnoprávní smlouva vztahuje; to neplatí, byla-li realizace záměru již zahájena. Veřejnoprávní smlouvu lze změnit na základě dohody stavebního úřadu a žadatele za podmínek § 94 odst. 1 stavebního zákona, postupem podle odstavců 1 až 4. Veřejnoprávní smlouvu lze z moci úřední změnit nebo zrušit samostatným výrokem v rozhodnutí o umístění veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšného opatření.

Podle § 116 odst. 1 stavebního zákona může u staveb vyžadujících stavební povolení stavební úřad uzavřít se stavebníkem veřejnoprávní smlouvu o provedení stavby, která nahradí stavební povolení.

Podle § 116 odst. 6 může stavebník odstoupit od veřejnoprávní smlouvy na základě oznámení stavebnímu úřadu, že od svého záměru upouští; to neplatí, jestliže stavba již byla zahájena. Veřejnoprávní smlouvu lze změnit na základě dohody stavebního úřadu a stavebníka postupem podle odstavců 1 až 4.

Podle § 118 odst. 1 stavebního zákona je stavebník povinen provádět stavbu v souladu s jejím povolením vydaným podle tohoto zákona. Za povolení stavby se považuje souhlas stavebního úřadu s provedením stavebního záměru podle § 106 stavebního zákona, stavební povolení podle § 115 stavebního zákona, veřejnoprávní smlouva podle § 116 stavebního zákona, oznámený vznik oprávnění podle § 117 stavebního zákona, opakované stavební povolení a dodatečné povolení stavby podle § 129 stavebního zákona, územní rozhodnutí, ve kterém stavební úřad podle § 78 odst. 6 stavebního zákona stanovil, že k provedení stavby nebude vyžadovat ohlášení nebo územní rozhodnutí u stavebních záměrů podle § 103 stavebního zákona. Změnu stavby před jejím dokončením lze povolit před zahájením stavby nebo v průběhu provádění stavby.

Podle § 118 odst. 2 stavebního zákona lze změnu stavby před jejím dokončením povolit jen v souladu s územním rozhodnutím nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí; vyžaduje-li změna stavby před jejím dokončením změnu územního rozhodnutí, je možné rozhodnout o této změně ve spojeném řízení, ustanovení § 94 a 94a stavebního zákona se použijí přiměřeně.

Mezi účastníky řízení není sporu o otázky skutkové, nýbrž pouze o otázku právní.

Žalobce nespochybnuje, že dne 3.6.2010 uzavřel veřejnoprávní smlouvu sp. zn. OS/2081/2010/Mrk, č.j. MUNNH/2085/2010/Mrk, na stavbu „Novostavba rodinného domu o 1 bytové jednotce“, jejíž součástí je mimo jiné objekt F 03 „Ohradní oplocení parcely“, přičemž se jedná o oplocení západní, jižní a východní strany pozemku rodinného domu č.p. 189 na uvedených pozemcích. Na západní a jižní straně je navrženo drátěné oplocení na ocelových sloupcích o výšce 1,5 m a celkové délce 80 metrů, včetně vjezdové brány o šířce 3 metry. Na východní straně je navrženo oplocení s podezdívkou z betonových tvárnic a výplní z dřevěných hoblovaných prken o výšce 1,3 metrů. Součástí je také vstupní branka o šířce 2 m a vjezdová brána o šířce 4,5 metru.

Dne 21.5.2014 žalobce stavebnímu úřadu oznámil, že upouští od záměru stavby F 02 „Sklad zahradního nářadí“ (dle veřejnoprávní smlouvy pozemek p.č. 2441 v k.ú. Mořice) a stavby F 03 „Ohradní oplocení parcely“ (dle veřejnoprávní smlouvy

pozemky p.č. 2441, 2443, 2439/2, 2442/3 v k.ú. Mořice) a vzdává se práv nabytých z veřejnoprávní smlouvy k těmto stavebním objektům.

Žalobce též nezpochybňuje, že se stavbou rodinného domu podle veřejnoprávní smlouvy ze dne 3.6.2010 v době podání oznámení ze dne 21.5.2014 již započal.

Předmětem přezkumu je tak pouze jediná otázka, a to, zda postup žalovaného, který zrušil prvostupňové rozhodnutí a zastavil řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí pro překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, byl zákonný.

Dalšími vznesenými spornými otázkami, jež vyplývají z argumentace žalobce a osob zúčastněných na řízení a které se týkají stavby samotného rodinného domu žalobce a narušených sousedských vztahů, se soud v tomto řízení nezabýval, neboť se žalobou napadeným rozhodnutím nesouvisejí.

V dané věci žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí a zastavil správní řízení podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu z důvodu překážky věci rozhodnuté.

Z § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu přitom vyplývá, že zastavení správního řízení odvolacím správním orgánem je namístě zejména tehdy, pokud napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno.

K takové situaci může dojít zejména z důvodů specifikovaných v § 48 správního řádu (překážka *litispendence* a *res iudicata*).

Pokud pak žalobce poukazuje na to, že v § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu je výslovně stanoveno, že překážkou řízení je překážka pouze ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu (překážka *litispendence*), tak o § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu se žalobou napadené rozhodnutí neopírá. Žalovaný v daném případě rozhodoval podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu s odkazem na překážku věci rozhodnuté.

Pokud žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že zjištění překážky věci pravomocně rozhodnuté by bylo možné v případě řízení o žádosti podřadit pod skutečnost, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou, tak by se jednalo o otázku pro posouzení věci pouze akademickou, soud ve shodě s komentářovou literaturou (viz Vedral J. Správní řád. Komentář. II. vyd., BOVA POLYGON, Praha. 2006. s. 503 až 504) má především za to, že v případě textu § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu se skutečně jedná o legislativně technickou chybu zákonodárce. Není žádného logického a rozumného důvodu, pro který by bylo třeba zastavit správní řízení z důvodu existence překážky *litispendence* a nikoli *res iudicata*. V případě zjištění překážky *res iudicata* citovaná komentářová literatura shodně se žalovaným poukazuje na možnost aplikovat v prvostupňovém řízení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (bezpředmětnost) nebo by bylo možno využít např. i sběrné klauzule obsažené v § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, podle níž lze řízení o žádosti zastavit z dalších důvodů stanovených zákonem.

Námitka žalobce, že správní řízení o žádosti v nyní posuzované věci bylo možno zastavit pouze z důvodu překážky *litispendence* a nikoli *res iudicata* tak není důvodná.

Zdejší soud se neztotožňuje se žalobcem, že se rozhodl pouze upustit od stavebního záměru na objekt F 03 a své právo nabyté na základě veřejnoprávní smlouvy nevyužít, což oznámil stavebnímu úřadu písemností ze dne 21.5.2014. Ze sledu procesních kroků žalobce je zřejmé, že dne 17.10.2014 podal zároveň žádost o vydání územního rozhodnutí na oplocení stavby domu, a to v době realizace stavby podle veřejnoprávní smlouvy, přičemž předmětem veřejnoprávní smlouvy byla stavba v té podobě, v jaké byla ve veřejnoprávní smlouvě upravena a smluvními stranami schválena.

Vydělení stavby oplocení z předmětu veřejnoprávní smlouvy, jak činí žalobce, a to jen proto, že se jedná o dílčí část souboru staveb podle veřejnoprávní smlouvy, je podle zdejšího soudu vyloučeno, neboť žádost o stavební povolení (či územní rozhodnutí) se podává pro samostatnou stavbu, soubor staveb nebo jednotlivé stavby souboru staveb, a vydaným rozhodnutím či v tomto případě veřejnoprávní smlouvou je vymezen předmět řízení, totožnost věci a tím i věc rozhodnutá, která je překážkou dalšího rozhodování v téže věci.

V daném případě je též nutné zdůraznit, že veřejnoprávní smlouva nezaložila pouze oprávnění žalobce, nýbrž v souladu s principem právní jistoty a principem materiální právní moci i legitimní očekávání pro dotčené vlastníky sousedních pozemků a staveb, pokud jde o poměry v území v místě stavby.

Pokud tedy stavební úřad dne 17.2.2015 rozhodl o umístění stavby oplocení, rozhodl tak nezákonně právě pro překážku věci rozhodnuté. Stavba oplocení byla součástí souboru staveb, který byl žalobce oprávněn realizovat dle veřejnoprávní smlouvy.

Soud k tomu doplňuje, že pokud účastník řízení zvolí pro umístění a povolení své stavby režim veřejnoprávní smlouvy, pak dojde-li k závěru, že je namístě změna stavby, je povinen postupovat podle příslušných ustanovení týkajících se změny stavby před jejím dokončením či změny veřejnoprávní smlouvy ve smyslu stavebního zákona jako *lex specialis* ke správnímu řádu.

S ohledem na výše uvedené tak soud neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by

žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu